

A close-up portrait of Natascha van Weezel, a young woman with long, wavy brown hair, looking directly at the camera with a slight smile. She is wearing a red top and a necklace with a Star of David pendant. The background is dark.

'Joods zijn stond voor oorlog en ellende'

Natascha van Weezel (27) is de kleindochter van vier holocaust-overlevenden. Vorig jaar rondde ze de filmacademie in Amsterdam af. In haar documentaire staat haar zoektocht naar herkenning bij andere kleinkinderen van de holocaust centraal.

Soms vraag ik me af hoe ik last kan hebben van een oorlog die ik niet zelf heb meegemaakt, maar de oorlog stopt niet in 1945.' Ondanks een beschermde jeugd ervaart ze altijd een gevoel van onveiligheid en angst. Mede door dit onbestemde gevoel ontwikkelt Natascha op haar 14de een eetstoornis. Volgens haar moeder kwelde ze zichzelf met typische derde generatie vragen als 'mag ik er wel zijn' en 'mag ik wel genieten'? Uiteindelijk overwon ze de anorexia en schreef daar het boek *Magere Jaren* over.

Als kind vond Van Weezel het maar niets om Joods te zijn: 'Ik associeerde het voornamelijk met oorlog en ellende.' Daar kwam verandering in toen ze op haar 16de meeging naar Polen met het Nederlands Auschwitz Comité. 'Een week lang heb ik gehuild. Toen ik terugkwam, was ik trotser dan ooit op mijn familie, mijn afkomst, op wie ik zelf was. Wat ik verder vooral leerde tijdens die week, was de waarde van herdenken. Ik heb wel eens gedacht dat ik gek was maar juist door mijn zoektocht kom ik erachter dat ik niet alleen sta.' ➤

De 3DE generatie

Schuldgevoelens, afhankelijkheid, depressies, perfectionisme, minderwaardigheids-gevoel – ook kleinkinderen van slachtoffers van de holocaust ervaren bijna zeventig jaar na dato nog de invloed van de Tweede Wereldoorlog. Natascha van Weezel maakte er een documentaire over.

TEKST MARJANNE TEUNISSEN BEELD WOUT JAN BALHUIZEN

Ik hoor de echo's, zie de schimmen en ken de verhalen tot in detail.' In de documentaire *Elke dag 4 mei* vertelt filmmaker Natascha van Weezel (dochter van journalisten Anet Bleich en Max van Weezel) het verhaal van de derde generatie (van wie *Opzij* er drie sprak). Van Weezel is ervan overtuigd dat haar generatie een eigen taak heeft. Waar de tweede generatie veel te dicht bij de ouders stond om over zoveel pijn te praten, hebben de kleinkinderen 'de perfecte afstand'. Voor een boek over hetzelfde onderwerp, interviewde Van Weezel vijftig mensen. Allemaal zijn ze zich bewust van dat familieverleden en doordrongen van de onbetrouwbaarheid van de mensen om zich heen. Ook de leegte van de familie die er had kunnen zijn,

speelt bij veel derde generatieleden een belangrijke rol.

Van Weezel hoopt dat haar film een bredere betekenis krijgt, zeker in het huidige politieke klimaat, waarin Marokkanen nu de nationale pispaal zijn geworden. 'Ik denk niet dat je bepaalde groepen in een hoek mag drukken. Als er iets is wat de wereld moet leren van de holocaust, is het dat we allemaal samen moeten kunnen leven. Ook discussies over de 4 mei herdenking vind ik erg. Zolang er nog overlevenden zijn, zou de vraag of de herdenking al dan niet door moet gaan, geen discussie moeten zijn. Wij als derde generatie moeten het verhaal ook doorvertellen voor de mensen die het niet meer kunnen. Want als de holocaust vergeten wordt, leren we er ook niets van.'

>>> De documentaire *Elke dag 4 mei* van Natascha van Weezel wordt op 28 april om 20:55 uur uitgezonden op Nederland 2